

imidlertid ikke villet stille Forslag i saa Henseende, men jeg har dog ment at burde henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, idet jeg forventer, at dersom dette Lovforslag skulde blive henvist til et Udvalg, hvorefter jeg senere skal tillade mig at stille Forslag, dette Udvalg da ogsaa tager dette Spørgsmaal under Overveielse. — Medens der ved Loven af 8de Marts 1856 oprindelig var tilfjaget Ordningen af en firkelig fri Fattigunderstøttelse, der med Hensyn til Distrikternes Fordeling holdt sig til den gamle Sogneinddeling, bestemmes det i det foreliggende Forslags § 2, at Kredenss Begrændsning skal være den samme, som gjælder for den offentlige Fattigunderstøttelse, med andre Ord, at Fattigkommunen skal danne en Enhed med Hensyn til de Fattiges Kasse. Foruden at denne Bestemmelse er i nøie Overensstemmelse med det kommunale Enhedsbegreb, som er opretholdt i den øvrige Lovgivning, vil man jo herved alleegne faae en indbyrdes Forbindelse og Samvirken mellem den offentlige Fattigforsørgelse og den private eller frivillige, hvad der kun kan være i begge Institutioners velforstaaede Interesse. Dernæst vil en Fattigkommunes Afvikelse i forskjellige mindre Fattigkassedistrikter, hvert med sin Fattigkassestyrelse, let føre til, at de Trængende i Fattigkommunen, der i Øvrigt ere samme Villkaar undergivne, ikke komme til at nyde lige Hjælp og Støtte af den frivillige Fattigforsørgelse, hvad der baade vil være ubilligt overfor de Trængende og ogsaa vil kunne vække deres Uvillie mod Giverne i det paagjældende Distrikt. I Stedet for den ved Loven af 8de Marts 1856 etablerede Bestyrelse for de Fattiges Kasse paa 3 Medlemmer i hvert Distrikt, gjøres i Forslagets § 3 Bestyrelsens Medlemsantal afhængig af Folketallet i den paagjældende Fattigkommune. Dette vil formentlig erkjendes at være den rigtige Norm i saa Henseende, fordi Antallet af de Trængende, som jo bestemmer Omfanget af Bestyrelsens Forretninger, i Reglen overalt staar i samme Forhold til Folketallet. Naar der derhos i denne Paragraf er bestemt en fyldigere Bestyrelse for Landet end for Kjøbstæderne, er det begrundet i, at Tilsynet med de Trængende i Kjøbstæderne er en hel Del lettere at føre end Tilsynet med de Trængende i Landdistrikterne, hvor de som oftest bo spredte over den hele Kommune. Bestemmelsen om Kvindens Valgbarhed til Bestyrelsen behøver neppe nogen anden Motivering end en Henvisning til Kvindens Hjertelag for de Trængende, og den Iver og Nidhærhed, hvormed hun altid tager sig af dem. Denne Bestemmelse vil forøvrigt ogsaa give Sikkerhed for, at der altid vil være et tilstrækkelig Antal Valgbare, der baade have Evne og Villie til frivillig at paatage sig det med Bestyrelsen af den frivillige Fattigforsørgelse forbundne Ansvar og det besværlige Sverv. — Naar det i § 6 er bestemt, at Ingen maa nyde Understøttelse af den frivillige Fattigforsørgelse, uden at han er boende i det paagjældende Distrikt, saa er Grun-

den hertil, at der overhovedet ikke bør ydes Understøttelse til Andre end dem, med hvem Bestyrelsen kan føre et stadigt og virksomt Tilsyn, hvilket ikke kan ske, naar de bo udenfor Distriktet. Men derhos vil man tillige i denne Bestemmelse have Sikkerhed for, at de Fattiges Kasses Midler ikke anvendes i urigtige Diener, hvis Beskæftigelse jeg ikke her behøver nærmere at omtale.

De øvrige Bestemmelser i Forslaget ere kun en Udovling af, hvad der er nedlagt i Loven af 8de Marts 1856, og jeg skal derfor her ikke nærmere berøre dem; men forinden jeg slutter disse Bemærkninger, vil jeg endnu blot udtale, at jeg tror, det vil være ønskeligt, om Loven af 8de Marts 1856, som jo for Dieblittet kun omfatter Kjøbstæderne og Landdistrikterne, ogsaa kunde blive udvidet til at omfatte Kjøbenhavn, hvor den frivillige Fattigforsørgelse udelukkende besørjes af de ved privat Initiativ oprettede Belgjørenhedsforeninger, der hver i sin Kreds udrette ganske overordentlig meget Godt, men som faaene den indbyrdes Forbindelse, den Samvirken, der kun kommer tilstede gennem en fælles Overbestyrelse, og som er en nødvendig Betingelse for de milde Gavers ligelede Fordeling efter Værdighed og Trang mellem alle dem, der i den store By trænge til Hjælp og Støtte i deres Kamp for en selvstændig Tilværelse. Da jeg imidlertid savner tilstrækkeligt Kjenndskab til disse Forhold, som jo ere vidt forskellige fra dem, jeg nærmest kjender til, har jeg ikke dristet mig til at stille noget Forslag i saa Henseende, men det er ogsaa kun en Lante, jeg henstiller til det Udvalg, hvortil jeg haaber, at dette Forslag vil blive henvist.

Felsen: Dersom det havde været Hensigten med Loven af 8de Marts 1856 at samle og ordne den frivillige Belgjørenhed i Kommunerne saaledes, at den Trang til at hjælpe de værdige Trængende, der er tilstede, virkelig derigennem kunde fyldiggøres, er det ganske vist, at denne Lov ikke har naaet sin Hensigt. De Midler, hvorover Bestyrelsen for de Fattiges Kasse har at raade, ere sedvanligvis selv i de større Kommuner overmaade ringe. Der har jo ogsaa derfor rundt omkring navnlig i Kjøbstæderne ved privat Initiativ dannet sig større frivillige Belgjørenhedsforeninger, som netop have havt det Formaal at søge at understøtte værdige Trængende saaledes, at de kunne undgaa at falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde. Det er for mig noget vanskeligt at komme til en Overbevisning om, at det i og for sig er rigtigt at søge at ordne den frivillige Belgjørenhed ved Lovregler. Jeg tror, det vil have sine Styggesider, hvis man nu, hvad der ganske vist vil ske, dersom Lovforslaget kommer ud, som det her er foreslaaet, vilde absorbere den frivillige Belgjørenhed, der har yttret sig og fundet sit Udtryk gennem privat oprettede Belgjørenhedsforeninger, i den ved Lov oprettede Fattiges Kasse. Dette vil gribe forstyr-